

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Кзз 1288/2021

07.12.2021. године

Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бате Цветковића, председника већа, Драгана Аћимовића, Мирољуба Томића, Биљане Синановић и Дубравке Дамјановић, чланова већа, са саветником Весном Веселиновић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела угрожавање сигурности из члана 138. став 2. у вези става 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног, адвоката Дејана Миленковића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Крагујевцу, К 1021/20 од 30.03.2021. године и Вишег суда у Крагујевцу Кж1 266/21 од 28.10.2021. године, у седници већа одржаној дана 07.12.2021. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Крагујевцу, К 1021/20 од 30.03.2021. године и Вишег суда у Крагујевцу Кж1 266/21 од 28.10.2021. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Крагујевцу К 1021/20 од 30.03.2021. године, окривљени АА, оглашен је кривим због кривичног дела угрожавање сигурности из члана 138. став 2. у вези става 1. КЗ, па му је изречена условна осуда, тако што је утврђена казна затвора у трајању од осам месеци и истовремено одређено да се ова казна неће извршити уколико окривљени за време од две године од дана правноснажности пресуде не учини ново кривично дело. На основу члана 258. став 4. ЗКП, оштећени ББ и ВВ, су упућени на парнични поступак ради остваривања имовинскоправног захтева. Окривљени је на основу члана 261. и члана 264. ЗКП, обавезан да накнади трошкове кривичног поступка и да Основном суду у Крагујевцу на име паушала плати износ од 5.000,00 динара у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде под претњом извршења, те је одређено да ће првостепени суд о висини трошкова кривичног поступка одлучити накнадно посебним решењем, сходно одредби члана 262. став 2. ЗКП.

Пресудом Вишег суда у Крагујевцу Кж1 266/21 од 28.10.2021. године, одбијене су као неосноване жалбе Основног јавног тужиоца у Крагујевцу и бранилаца окривљеног АА, а првостепена пресуда је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног АА, адвокат Дејан Миленковић, због повреде закона из члана 439. ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд побијане пресуде укине и списе предмета врати Основном суду у Крагујевцу на поновно одлучивање.

Врховни касациони суд је на основу члана 488. став 1. ЗКП, доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, па је у седници већа, коју је одржао без обавештења Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство, у смислу члана 488. став 2. ЗКП, није од значаја за доношење одлуке, размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих је поднет захтев за заштиту законитости, те је након оцене навода у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА је неоснован.

Бранилац окривљеног АА у захтеву за заштиту законитости указује да је побијаном правноснажном пресудом утврђено да је окривљени у Крагујевцу дана 09.08.2019. године извршио кривично дело угрожавање сигурности из члана 138. став 2. у вези става 1. КЗ, упућујући претње да ће напасти на живот и тело два оштећена лица, угрожавајући њихову сигурност, тако што је позвао телефоном најпре оштећеног ББ и претио му, а потом телефоном позвао другог оштећеног ВВ, па је и њему упућивао претње, што је код њих изазвало страх и несигурност за личну безбедност. Према ставу браниоца нижестепени судови су на утврђено чињенично стање погрешно применили закон са образложењем да кривично дело угрожавање сигурности из члана 138. став 2. у вези става 1. КЗ, може бити извршено само на начин да је једном радњом угрожена сигурност више одређених лица, а изреком побијане пресуде су чињенично утврђене две радње извршења у ком случају би се радило о два кривична дела учињена према два лица (реални стицај) а не о једном делу извршеном једном радњом према два оштећена лица, како је то квалификовано побијаном правноснажном пресудом.

Изнете наводе захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног којима се указује на повреду закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, Врховни касациони суд оцењује као неосноване.

Основни облик кривичног дела угрожавање сигурности из члана 138. став 1. КЗ, чини онај ко угрози сигурност неког лица претњом да ће напасти на живот или тело тог лица или њему блиског лица. Тежи облик дела из става 2. члана 138. КЗ постоји у случају када се дело из става 1. овог члана учини према више лица или ако је дело изазвало узнемиреност грађана или друге тешке последице.

Имајући у виду цитирани законски опис бића кривичног дела угрожавање сигурности из члана 138. став 2. у вези става 1. КЗ, по налажењу овог суда, из чињеница и околности означених у чињеничном опису дела датом у изреци првостепене пресуде и то да је окривљени „...угрозио сигурност оштећених ББ и ВВ претњом да ће напасти на њихов живот и тело, тако што је најпре телефоном позвао оштећеног ББ и запретио му речима: „Где ти је онај твој херој да сад дођем и одсечем

ти главу. Где се налазиш да дођем да ти одсечем главу, где се налазиш да ти је.ем мајку теби и твојој породици шиптарској, протераћу вас на Косово, пошто нећеш да кажеш где се налазиш, дођи овамо да ти ја полозим коске, дај ми број твог оца да и њему мало је.ем мајку шиптарску“, па када му је оштећени ББ дао број телефона свог оца, оштећеног ВВ, истог је позвао и претио му речима: „Је.аћу ти ја матер, ако дођеш овде поломићу ти и руке и ноге, протераћу те одавде на Косово, је.ем ти фамилију шиптарску, ко те је довео овде, одакле си дошао овде, све ћу да вас протерам и све ћу да вас побијем ако треба“, што је изазвало страх и несигурност за личну безбедност оштећених, па су догађај пријавили, при чему је био свестан свога дела и хтео његово извршење и био свестан да је његово дело забрањено“, јасно произлазе сва законска обележја кривичног дела угрожавање сигурности из члана 138. став 2. у вези става 1. КЗ, за које је окривљени оптужен и правноснажном пресудом оглашен кривим.

Дакле, окривљени је према чињеничном опису дела датом у изреци првостепене пресуде, квалификовану претњу најпре упутио оштећеном ББ, а одмах након тога готово истим речима упутио претњу и његовом оцу, оштећеном ВВ из чега, насупрот наводима захтева браниоца, произлази да је окривљени у време и на месту наведеним у изреци пресуде, у оквиру догађаја који представља целину једном радњом – претњом да ће напасти на живот и тело оштећених, угрозио сигурност више лица, под којим појмом се подразумева најмање два лица, чиме је остварена квалификаторна околност неопходна за постојање кривичног дела угрожавање сигурности из члана 138. став 2. у вези става 1. КЗ.

Стога су наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног АА којима се указује на повреду закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, оцењени као неосновани.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 491. став 1. ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар
Весна Веселиновић,с.р.

Председник већа - судија
Бата Цветковић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић